

EL TESTAMENT

Aquell dia, a l'enterrament de la tieta Lola, no li va passar pel cap que es trobaria en aquella situació incomprendible. Allà en aquell despatx fosc, de parets folrades de llibres, assegut davant una taula estil rococó amb unes cadires entapissades d'un vellut verd i descolorit, la lectura d'aquell testament li mostrava una realitat dura i trista. Era el gran beneficiari d'una herència enverinada i plena de condicions absurdes que va escoltar amb una mirada atònita que la mascareta deixava endevinar.

Va renunciar a un patrimoni molt important però mancat totalment de justícia. No hi va haver hereus per salvar el cognom com manava la tradició, tampoc hi va anar a viure a aquella sòrdida casa, ni va saber mai qui l'havia ajudat a morir per després denunciar-lo, tal i com li demanava. Només aquell gat de color gris li va recordar durant molt de temps a la tieta Lola.